

Kjøbenhavn de faae Soldater, der findes paa Sjælland; de ville kæmpe, som den danske Soldat har viist, at han vil kæmpe, og i Reglen har kæmpet. Men hvad fører det til? Det fører til, at Byen falder, og dermed anser jeg Danmarks Skjæbne for afgjort; thi selv under en evropæisk Forvilling, hvor en Stormagt kun vil sikke sig Benyttelsen af Kjøbenhavn, er der Sandsynlighed for, at, naar denne Stormagt er os saa nær, at han ser, at der er Fordel ved at beholde Kjøbenhavn, er han stærkt fristet til at gjøre det.

Naar man nu spørger: hvad er det, der kan forhindre slige Eventualiteter, bliver først Svaret: Sørg for, at Kjøbenhavn ikke er saa truet. Man kommer derigennem til den Konklusion, som den første erede Taler fremsatte: den væsentligste af alle Foranstaltninger er Kjøbenhavns Sikkring mod Søfiden. Hvad angaar de Forters Dpretelse, som der er henvist til, Kystbatterierne, Fortet paa Middelhavet, hvorvidt det er ad den Vej, ad hvilken man bebst naaer Maalet, det er Noget, som jeg hverken har Evne eller har haat Tid til i de faa Dage at undersøge, det overlader jeg til Teknikere og Sagkyndige; jeg har Gud ste Lov, den Tro, at man kan stole paa de Sagkyndige. Det Næste, der vil være at gjøre, vil være at forhindre, at al Tilførsel affkæres fra Smaafarvandene og særlig fra Lolland-Falster, og dernæst inden visse Grændser, saavidt vi formaa det, at al Tilførsel fra Fyen og til dels fra Sylland affkæres. Jeg siger udtrykkelig: til dels; thi absolut forhindre Fjenden fra at optræde i Beltet evne vi ikke, naar vi ikke ville anvende ganske overvættede store Summer paa Flaadens Udvikling. Men hvad vi kunne drive det til, er at have vor Flaade i et saabant Kampberedskab og at have den af en saadan Styrke, at den under Eventualiteter, som de forudsatte, vil kunne optræde i Sund og Belt og forhindre Fjenden fra at affkære Tilførsel af Dropper. Derved stilles vi allerede endel gunstigere; derved faae vi sikret os Mandskabet fra Lolland og Falster og endel af Mandskabet over fra Fyen og Sylland, idet det jo er en Kjendsgjerning, at, selv om Oversøfsten ikke kan finde Sted om Dagen, vil det overfor den store Betydning, som Torpedobaade øve i moralsk Henseende, være en fatlig Leg, anses det ialtfald for en fatlig Leg for Fjenden at opholde sig i Belt og Sund om Natten. Det næste Skridt i Udvillingen bør altfaa, efter min Anskuelse, være det, at man sætter Flaaden istand til at optræde og operere i Store Belt gennem dens Udvikling og gennem Dpretelsen af Støttepunkter, der sætte den istand til at optræde paa den Maade, den Svagere optræder overfor den Stærkere. Det er gjentaget af og til, det har lydt igjen her i Thinget, at den Svagere Flaade Intet formaaede overfor den stærkere uden at søge Stjul. Det var fuldstændig

sandt med Hensyn til de gamle Seilskibe, skjøndt der ogsaa der gives eklatante Undtagelser, saa at det ikke gennemgaaende stete i Pragis, men theoretisk var det fuldstændig sandt, at der var Sandsynlighed for, at den Svagere paa aabent Hav maatte vige for den Stærkere, og at man derfor ikke kunde bygge et Lands Sikkerhed paa en Kamp i aaben Sø med en svagere Flaade overfor en stærkere. Men her er, som jeg hyppigt har havt Leilighed til at udtale, — og jeg beder de Herrer tilgive, at jeg nu gjentager det — Spørgsmaalet slet ikke om det, her er der Spørgsmaal om, at Flaaden indtager en rent defensiv Stilling for i et givet Dieblit, naar det gjælder om at forhindre Fjenden i at kaste Dropper iland paa Sjællands Kyst, eller i et givet Dieblit, naar det gjælder om at forhindre Fjenden i at affkære en af vore Tilførsler, da at falde over ham, en Kamp, hvor man kun kæmper, naar man kan naae Noget, aldrig blot for Vren. For at en saadan Kamp skal kunne føres, maa man imidlertid have Skibe, der ere byggede med ganske særligt Hensyn til de Farvande, hvori vi operere. Det har derfor ogsaa været Marinebestyrelsens Bestræbelse i en lang Række af Aar at forene den størst mulige Hurtighed med saa megen defensiv og offensiv Styrke som muligt og med et forholdsvis ringe Dybtgaaende, og Opgaven er saa smukt løst, at alle Ublændinge ere enige i, at Helgoland er et Skib, som intet Land kan opstille Magen til i Styrke, naar Hensyn tages til, hvor lille Skibet er. Det er en traditionel Udvikling, som har været os paatungen fra tidligere Tid af Hensyn til Dybden i Drogden, og derigennem er vor Skibsbygning bleven modnet til at løse en Opgave, som ikke er løst i andre Lande. Naar man altfaa gaar ud fra, at den Opgave, der stilles Flaaden, kan løses, saa naaes altfaa derved, at en Fjende, som vil overrumple os paa den i Begyndelsen af mine Udtalelser antydede Maade, er affkaaren fra at ødelægge Kjøbenhavn, og ved at Kjøbenhavn sikres saaledes, er det ene Maal naaet. Ved at Flaaden udvilles og frigjøres gennem Kjøbenhavns Besætning mod Søfiden og sættes i Stand til at operere i Belterne, naaes det andet Maal, at Fjenden ikke affkærer Tilførsel. Spørgsmaalet bliver da, hvad han har at gjøre. Han maa da forberede sig paa noget mere alvorligt end den før antydede Spadseretur ind i Sjælland. Han maa gaa over til at udruste og forberede en formelig Landgangs-expedition. Der er imidlertid for os en Fare, nemlig den, der ligger i, at Kjøbenhavn er aaben, og at selv en mindre fjendtlig Styrke, saafremt Fjenden gjør Indfald paa Vestkysten, kan undbrage sig for vore Krydseres Opmærksomhed og Eignende og kaste sig iland et Sted for Exempel i Nord-